

XXIV.

Jen poslouvejte! Budu vyprávět.
O kom? O dívce, jež patřil celý svět.
Jen čtěte! Budu psát.
O kom? O dívce, které rozhodl jsem se své
srdce dát.
A poslouvejte pozorně a čtěte pečlivě!
Já miluji! Já miluji tu dívku vášnivě.
Já miluji ji. Miluji! Moc a moc.
A nemyslete. Ne, jen tak pro radost.
Miluji ji, abych cítil, abych žil!
Její úsměv, její srdce, její láska je můj cíl.
Jen pomyslete na tu krásu,
na tu vůni dlouhých vlasů!

A tak touhle bání chci Ti říct, že Tě mám rád a
mnohem víc!

XXXV.

Láska je krutým snem, ze kterého se nejde
probudit.

Láska je beznaděj ukrytá v krásných chvílích.

Láska je věc, které už nevěřím, ale toužím ji žít.

NA DOBROU NOC

Na dobrou noc,
až půjdeš spát,
já chci tak moc,
dlouhý polibek Ti dát.

Počkám, až budeš usínat
a o to něžněji Tě budu kolíbat.

Schoulenou v mém náručí,
zavěšenou na mém těle,
když už Ti téměř sny poroučí,
já položím Tě do postele.

Rozverně se protáhneš jako kočka.
Zamrkáš a zavřeš svoje očka.

Počkám až se usměješ,
až zmizí slza z tváře Tvé,

a řekneš, že mě miluješ.
To vše mě tak moc
u srdce zahřeje.

Už se totiž blíží hvězdná noc,
chladná... chladná tak moc.

POHÁDKA

Tak povídej, povídej pohádku.
Nám všem, co tady sedíme,
začni vyprávět.
Hned.
Teď?
O čem vyprávět?
Vám všem, jak tady civíte,
mám říci pohádku?

Vždyť tímhle vším, co teď čtete,
těmi všemi pravdivými slovy,
já pobouřil nebe, peklo i sám sebe!!

Neotálej! Mluv! O životě.
Netíží nás povinnost či čas,
tak už nenapínej, nenapínej nás.
Začni. Začni s tou chutí v sobě.

S chutí hořkou jako pelyněk popíšu vám všem
svůj
vzteky.

O tom, kdo jsem byl a jak jsem žil.
Co všechno jsem způsobil.

S rychlostí, jež bere dech, ženeme se vpřed. A
v životě už nezbývá nic než spěch.

S každým krokem vpřed cítím víc a víc svůj tep.
A není cesty zpět.

Dlouhá chodba do nekonečna.

Tam někde v jabloňovém sadu
v letním horku sedí paní
ve viktoriánském oblečení
s kloboučkem na hlavě.

A všude kolem ní rozkvetlé stromy.

Na konci zelenajícího se pole
se vítr prohání mezi korunami stromů
a pestrobarevné podzimní listy
se třepotají k zemi před krásně modrou
oblohou.

Jako když v aleji
z rozkvetlých třešňových stromů
zastaví se čas a
sluneční paprsky a
modrá obloha
vše nasvítí pro padající
okvětní lístky
snášející se větrem k zemi.
S každým zachvěním jejího hlasu, které se
měnilo v tu nejkrásnější melodii, jakou jsem
kdy slyšel, se ve mně vzdouval ten omamující
pocit. Pocit, který mění běh času tak, že ho
zastaví, abychom si mohli prožít něco
krásného neobyčejně dlouho, a zároveň čas
naráz zrychlí a konečná chvíle trvá jen vteřinu.

Jestli tahle slova nic neznamenají a zmizí,
nikdo si je nezapamatuje, pak vše bude marné.
Proto je tady píši. Aspoň pro sebe? Ne. Vždyť
jediné, v co mohu doufat, je to, že si zlomek
z tohoto zapamatujete i vy. Že ve vás aspoň
trocha utkví.

Pořád je v krásných slovech od srdce síla!

A s posledními hezkými slovy odchází i
naděje...
Ale dokud budu mít odvahy být jen sebemenší
špetku,
vždy ve mně ta slova budou a uslyší je ostatní
a já budu mít
naději.

XXXVI.

Usměj se na slunce
nad Tebou.
Usměj se, svítí Ti
nad hlavou.

XXXVII.

Chtěl bych být hrdina. Takový ten
beze jména.
Chtěl bych být hrdina. Ten, který
neumírá.

Chtěl bych být tím, na kterého
se nezapomíná.

XXXVIII.

Přičichnout si ke knize
a postlat jí letmý polibek.
Sedět pod šumící jabloní
a všude klid
jako nejjistější útěk k šílenství.
Tak rozumné rozhodnutí být šílený
a utéct pryč je bláznovství.
To už tu nechci být,
nic se totiž nezmění.
Jen poslední nadechnutí, ať trvá navěky!

XII.

Usměju se, trochu hoře.
Ale neboj! Život chutná sladce.
Ve stínu jabloňových stromů na konci léta
a při šumění jejich listů ve větru,
poznal jsem pravdu svého života.
Ta krása okamžiku!
S pohledem s do slunce a s pocitem blaha
myslím teď k večeru
na tu opojnou nádheru.

XL.

S pocitem beznaděje
jako volnost člověka v rakvi
bojovat budu do smrti,
která je věčná!
Na krásu času a jeho kletbu
myslím teď ve tmě.
Je asi ve mně.

IXL.

Slyším Tvůj pláč.
Odcházím.
Tak nemáš zač!

Láska už není,
odešla.
Víš, všechno se mění.

Nechci Tě vidět,
pozdě,
Tvoje slova slyšet

Skončili jsme vztah,
odjíždím,
dát si pravidelný tah.

IIIXL.

S poledním sluncem nad hlavou.
S polední náladou někde v sobě.
S Tebou ruku v ruce
na lavičce.

Procházím krásným dlouhým snem
napříč jabloňovým sadem vonícím
nepopsatelným krásnem padajících
květů.

A na zelené, měkké a chladivé trávě
probíhá teď právě moje vyznání
o Tobě a mojí lásce
horoucí.

Vyznání:
Že není vůbec důvod k pláči,
že všechno, co mi stačí, je pohled
na úsměv na Tvé tváři.

IIIXL.

Tady je slunce.
Tady je nebe.
Padá déšť
a já tu zpívám
pro Tebe.
Pro Tebe! Pro Tebe!

A s každým Tvým pohledem.
A s každým Tvým úsměvem
já stoupám vzhůru po schodech do nebe
pro Tebe.
Pro Tebe! Pro Tebe!

Tak neodcházej pryč.
Nebo odejdi a všechno znič!
Vždyť položil jsem život
pro Tebe!
Pro Tebe! Pro Tebe!

VIL.

Čekám
a hledím Ti do očí.
Až začneš brečet, všechno skončí.
V Tvých modrých očích je smutek.
A v mých beznaděj.
Dal jsem víc než jsem měl.
Čekám jediné, jen jeden dobrý skutek,
až konečně slzy Tvé oči smočí.
Tak už to bývá.
Všechno tím skončí.

Ale Ty žij dál!
Čekám teď na Tebe
a už je to tady.
Pomalů, tak pomalů jakoby čas zpomalil
se objevuje první slza
v Tvém pravém oku.
Podávám Ti ruku.
Až totiž spadne Tvá první slza,
vyprší čas, který mi osud stanovil,
a skončí moje pouť tady
po světě.

Ale Ty! Ty žij dál!
To musí být Tvůj cíl.
A tak Tě teď v posledních chvílích,
v tom krátkém okamžiku
prosím:
Žij!
Žij!
Tebe v srdci nosím.
O to Tě teď prosím ve svém vzlyku.
Dlouhá je cesta po dlouhých mílích.
Avšak i já mám svůj cíl.

Ale Ty! Ty žij dál!
Našel jsem Tebe!
Co víc jsem si mohl přát?
I pro tu jednu chvíli to stálo za to.
Blíží se konec, naplnění
našich smutných osudů.
Nevzpírej se tedy, drahá, osudu.
Vždyť ta krátká chvíle blouznivého snění
byla víc než vše ostatní a umřu pro to.
Abys mohla zase klidně spát,
čekám, až slza dopadne a já umřu pro Tebe.

Miluju Tě víc, než kohokoli jsem kdy znal.

VL.

Jsem pánem světa.
V mé mysli běží čas.
V mé mysli se odehrává historie.
To já tvořím život.
To já jsem smrt.
Když voní jarní květy novým životem
jsem pánem světa.
Za každé letní bouřky,
ve všech zářících blescích,
v myriádách dešťových kapek
jsem pánem světa.
Ve všech barvách podzimu
na listech majestátných stromů

v ponuré mlze
jsem pánem světa.
Pod smrtící bílou peřinou
uspávající navěky radost
jsem pánem světa.